

Det er en ganske uacceptabel situation, at virksomheder først bliver pålagt fra staten at opkræve disse afgifter for så senere at få et rentetab og belastning af likvide midler og yderligere løbe den risiko ved en eventuel konkurs helt at miste det opkrævede afgiftsbeløb.

Svar (30/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan oplyse følgende vedrørende spørgsmålet om indførelse af en refusionsordning for affaldsafgift ved konkurs:

Affaldsafgiften er en punktafgift, og spørgsmålet skal derfor ses i sammenhæng med de særlige regler i punktafgiftslovene, der skal sikre statens afgiftskrav.

For disse afgiftslove er det gennem årene stedse blevet fastholdt, at de registrerede virksomheder, det vil sige de virksomheder, der opkræver og indbetaler punktafgifter, selv må bære afgiftstab i forbindelse med uerholdelige fordringer.

Det skyldes, at det alene er disse virksomheder, der fastsætter betalingsvilkårene, stiller krav om sikkerhed og kan vurdere købernes kreditværdighed m.m. Virksomhederne kan indkalkulere et forventet tab på ydede kreditter i varepriserne på samme måde som andre omkostninger, f.eks. svind.

Der er afgørende forskel på momsen og punktafgifterne. Momsen er en generel værdi-afgift, der hviler på næsten alle varer og ydelser, hvilket indebærer, at der ved indkalkulation i varepriserne af tab på debitorer bliver betalt moms af de kalkulerede, men ikke realiserede tab. Hvis man på dette område ikke havde den særlige fradragsregel, ville der kunne blive tale om, at der blev betalt moms af de uerholdelige fordringer to gange.

Indførelse af en generel godtgørelsesordning også for punktafgifterne ville medføre, at staten fuldt ud måtte bære alle afgiftstab. Staten har imidlertid ikke som de registrerede virksomheder mulighed for at begrænse tabene ved at stille særlige krav med hensyn til betalingsbetinger, kreditværdighed m.v.

For så vidt angår affaldsafgiften, er det således, at det er det anlæg, der modtager affaldet, der alene hæfter for og skal indbetale afgiften af den tilførte mængde affald til de statslige told- og skattemyndigheder.

En virksomhed, der ikke er registreret efter afgiftsloven, men som f.eks. udfører container-service og transporterer affaldet til lossepladsen, hæfter derimod ikke for afgiften. Problemet for en sådan vognmandsvirksomhed kan dog være, at affaldsanlægget afkræver vognmandsvirksomheden betaling for tilførsel af affaldet til anlægget, før den opnår betaling fra kunden.

Hvis vognmandsvirksomheden har givet sin kunde kredit og kunden ikke kan betale, vil vognmandsvirksomheden hverken få sin betaling for serviceydelsen eller få dækket sine eventuelle udlæg for bl.a. affaldsafgift og moms. Der opstår således en uerholdelig fordring, der nærmest kan sammenlignes med en tilsvarende fordring for den købmand, der har solgt spiritus på kredit.

Det kan være vanskeligt at begrunde, at der skulle gælde andre regler for affaldsafgift end for andre punktafgifter.

For så vidt angår det konkrete nævnte tilfælde, kan jeg i øvrigt oplyse, at affaldsafgiften til staten udgør 195 kr. pr. ton affald, der afleveres til deponering, og 160 kr. pr. ton, der afleveres til forbrænding. Det afgiftsbeløb, der er angivet, må derfor omfatte andet end den statslige afgift.

Spm. nr. S 1993

Til skatteministeren (17/4 96) af:
Svend Aage Jensby (V):

»Vil ministeren under henvisning til besvarelsen af 14. juli 1994 af spørgsmål nr. 186 af 27. maj 1994 (Skatteudvalget, alm. del – bilag 467) oplyse, om ministeren på baggrund af de betydelige ejendomsværdistigninger, som bl.a. ejere af ejerlejligheder må imødesee, vil tage initiativ til at lempe beskattningen af ejerlejligheder enten ved en ændring af lejeværdisatsen eller ved indførelse af et standardfradrag?«

Begrundelse

Talrige ejere af ejerlejligheder vil i forbindelse med den kommende ejendomsvurdering kunne blive pålagt meget betydelige skattestigninger, hvilket nødvendiggør en ændring af de gældende regler.